

ШАХРАЙСЬКА ПРИСТАНЬ

ШКОЛА ЗЛОДІЇВ

Дж. Дж. Арканьо

ШАХРАЙСЬКА ПРИСТАНЬ

ШКОЛА ЗЛОДІЇВ

ПЕРЕКЛАД З АНГЛІЙСЬКОЇ
ІРИНИ КОВАЛЬ

Ілюстрації
ЮЕНА КУКА

Львів
Видавництво Старого Лева
2025

УДК 821.111(410)-31-93

А 82

Text copyright © J.J. Arcanjo, 2023
Illustrations copyright © Euan Cook, 2023

The moral rights of the author and illustrator have been asserted.
All rights reserved.

Арканьо Дж. Дж.

А 82 Шахрайська пристань. Школа злодіїв [Текст] : роман / Дж. Дж. Арканьо ; пер. з англ. Ірина Коваль. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2025. — 376 с. — (Серія «Шахрайська пристань», кн. 1).

ISBN 978-966-448-430-2

Габріель Ейвері — підліток з унікальною пам'яттю, який вдається до кишенькових крадіжок, аби прогодувати себе й бабусю. Проте одна зустріч на вокзалі кардинально змінює його життя — на запрошення загадкового чоловіка хлопець вирушає до Шахрайської Пристані, дивної школи, де навчають найвправніших... злодіїв. Там хлопець не лише знайде найкращих друзів, а й спробує розгадати таємницю свого походження. Проте, навіть дізнавшись, хто його батьки, він розуміє, що все найцікавіше (і найнебезпечніше) тільки починається...

УДК 821.111(410)-31-93

© Дж. Дж. Арканьо, текст, 2023

© Юен Кук, ілюстрації, 2023

© Ірина Коваль, переклад
з англійської, 2025

© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2025

ISBN 978-966-448-430-2 (укр.)

ISBN 978 1 444 96573 5 (англ.)

Усі права застережено

*Моєму дідушеві, який прочитав кожне слово
кожної історії, яку я колись написав*

ШАХРАЙСЬКА ПРИСТАНЬ

Міст
Спадщини

Вілла

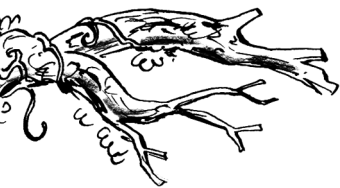
Кривий
дуб

Газон

Крива пристань

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Габріель Ейвері не цупив нічого з кишень перехожих уже кілька тижнів, і його пальці свербіли.

Літо швидко добігало кінця, і Торбридж щотижня відвідувало дедалі менше туристів, що своєю чергою означало дедалі менше кишень, з яких Габріель міг щось поцупити. І навіть ті туристи, які сюди приїжджали, ніколи не затримувалися надовго. Врешті-решт, існувала максимальна кількість фотографій, яку можна було зробити з тутешньої головної туристичної принади — брудного моста з гранітних валунів, — перш ніж вам ставало нудно і ви їхали геть. На щастя для Габріеля, постійний струмочок пасажирів усе ще щодня проминав їхнє містечко. Безперечно, на шляху до тих далеких місць, де ставалися дивовижно захопливі речі.

Габріель мешкав у Торбриджі лише рік і уже відчував, що практично *будь-де* у світі життя мусить бути захопливішим.

Зараз був ранок понеділка, і, притулившись до стіни, Габріель чекав, коли на залізничну станцію прибуде наступний потяг. Незабаром перон мав ожити, наповнений юрбами пасажирів, які мусили пересісти на потяги у північному напрямку до Екзетера чи у південному — до Корнуолла. Але наразі лише двоє пасажирів у темних костюмах чекали на потяг, а що вони стояли проти вранішнього сонця, то Габріель не міг їх добре роздивитися.

«Напевне, місцеві», — подумав він, позіхаючи. Він ніколи не грабував місцевих. Вони б лише упізнали його й розповіли про це бабусі. А після його останньої пригоди він і так був у неї на поганому рахунку.

Власне, якщо подумати, Габріель був не впевнений, чи він взагалі колись був у неї на хорошому рахунку, відколи вони переїхали у Торбридж.

Ще не було восьмої, і всі пасажири, які незабаром вийдуть із потяга, будуть роздратовані, стомлені і, найкраще з усього, анітрохи не зважатимуть на Габріеля. А це означало, що він зможе рухатися поміж них, наче привид із блискавично швидкими пальцями. Від цієї думки тілом пробігла хвиля піднесення. Кілька останніх тижнів він був такий зайнятий, допомагаючи бабусі в особняку, що не приходив сюди, і, *людоньки*, як же він за цим скупив!

Здригнувшись від пронизливого вранішнього вітру, він сховав руки в рукавах свого синього светра. Холодні пальці неповороткі й незграбні, а з таких йому — жодної користі. Вони мають бути теплі, прудкі та впевнені.